

आयति उत्तरकालं परलोकं उपकारिणां वधात् व्यनाशयत् तदा त्वं सांप्रतं इहापि सुखप्राप्यं धनं व्यनाशयत् तत्तस्मादर्थकामः धनकामः ॥ १४ ॥ पत्रिहापक्षिहा पुष्पमिव पुष्पं उपहार्यं धनं ॥ १५ ॥ अंगार
कारी वृक्षशारवांतनिघर्षणेन वन्धुत्वादको वायुरिव त्वं एतेषां परस्परसंघर्षणेन कुलक्षयं माकुरु इत्यर्थः ॥ १६ ॥ १७ ॥ इति सभापर्वणि नैलकंठीये भारतभावदीपे द्विषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६२ ॥ ॥ ७३ ॥ द्यूतमिति
द्यूतं दारुणाय भयाय अभ्युपैतीति संबन्धः ॥ १ ॥ प्रातिपेयाः प्रतीपान्वयजाः रुच्छं संकटं ॥ २ ॥ क्षेमं व्यपोहति राष्ट्रमुपप्लुतं करोतीत्यर्थः आरुजते मंगं नयति आत्मनः पूर्वरूपमार्थं ॥ ३ ॥ अन्वेति अनुसरति क
विः क्रांतदर्शी स्वां दृष्टिं क्रांतदर्शित्वं बालनेत्रां अव्युत्पन्ननेत्रां ॥ ४ ॥ ग्लहते पणं करोति प्रीयाय से अतिशयेन प्रीयसे यद्धंतोयं अप्रथमस्यापि यकारस्य द्वित्वमार्थं प्रियाय स इति द्रस्वपाठे तु प्रियमिव आच

आयति च तदा त्वं च उभे सद्यो व्यनाशयत् ॥ तदर्थकामस्तद्वत्त्वं माद्बुहः पांडवानृप ॥ १४ ॥ मोहात्मा तपस्य से पश्चात्पत्रिहा पुरुषो यथा ॥ जातं जातं पांडवेभ्यः पुष्पमा
दत्स्व भारत ॥ १५ ॥ मालाकार इव वारामे स्नेहं कुर्वन् पुनः पुनः ॥ वृक्षानंगारकारीव मै नान्धाक्षीः समूलकान् ॥ मागमः ससुतामात्यः सबलश्च यमक्षयं ॥ १६ ॥
समवेतान् हिकः पार्थान् प्रतियुध्येत भारत ॥ मरुद्भिः सहितो राजन् नपि साक्षान्मरुत्पतिः ॥ १७ ॥ इति श्रीमहाभारते सभापर्वणि द्यूतपर्वणि विदुरहितवाक्ये द्वि
षष्टितमोऽध्यायः ॥ ६२ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ विदुर उवाच द्यूतं मूलं कलहस्याभ्युपैति मिथो भेदं महते दारुणाय ॥ तदा स्थितो यं धृतराष्ट्रस्य पुत्रो दुर्योधनः
सृजते वैरमुग्रं ॥ १ ॥ प्रातिपेयाः शांतनवा भीमसेनाः स बाल्हिकाः ॥ दुर्योधनापराधेन रुच्छं प्राप्स्यंति सर्वशः ॥ २ ॥ दुर्योधनो मदेनैष क्षेमं राष्ट्रं व्यपोहति ॥ वि
षाणं गौरिव मदात्स्वयमारुजतेत्मनः ॥ ३ ॥ यश्चित्तमन्वेति परस्य राजन् वीरः कविः स्वामवमन्यदृष्टिं ॥ नावं समुद्रे इव बालनेत्रामारुह्य घोरे व्यसने निमज्जेत् ॥
॥ ४ ॥ दुर्योधनो ग्लहते पांडवेन प्रीयाय से त्वं जयतीति तच्च ॥ अतिनर्मा जायते संप्रहारो यतो विनाशः समुपैति पुंसां ॥ ५ ॥ आकर्षस्तेऽवाक्फलः सुप्रणीतो हृदि
प्रौढो मंत्रपदः समाधिः ॥ युधिष्ठिरेण कलहस्तवायमचिंतितोऽभिमतः स्वबंधुना ॥ ६ ॥

रसे अतिनर्मातिविनोद एवाति संप्रहारो युद्धं आजायते युद्धरूपेण परिणमते
अतः समुन्मज्जति संप्रहार इति पाठः ॥ ५ ॥ आकर्षस्तेऽवाक्फलः सुप्रणीतः आकर्षो द्यूतं अवाक्नीचगामिफलं यस्य सोवाक्फलः हानिमृत्युनरकप्रद इत्यर्थः सुप्रणीतः सम्यक्प्रणीत उपस्थापितः शकुनिनेत्युपहा
सः आकर्षः शारिफलके पाशके द्यूत इन्द्रिये इति विश्वः आकर्षस्ते स्वेधने कुप्रणीत इति पाठे स्वं धनं राज्यपुत्रादितत्र आकर्षः धनाद्याकर्षणसाधनं काष्ठादिमयो हस्तः कुत्सितेन शकुनिना प्रणीतः यतोऽयं द्यूतरूपः
समाधिर्नियमः मंत्रपदो मंत्रपूर्वको भवतां हृदि प्ररूढः किं तावतेत्यत आह युधिष्ठिरेणेति अयमेव आकर्षः कलहः कलहरूपेण परिणस्यत इत्यर्थः ॥ ६ ॥